

Štiri besede življenja za človeka, zemljo in stvarstvo

8. julij 1870 [Skrivnosti življenja](#)

Tukaj imaš štiri besede iz človeškega življenja in besede, ki se nanašajo na življenje na zemlji in besede, ki se nanašajo na življenje stvarstva. Vse te besede so razdeljene v faze ali obdobja.

Prve označujejo štiri faze razvojne stopnje človeka ali faze njegovega življenja v povezavi z njegovim telesnim in duhovnim razvojem.

Kar bo tukaj rečeno o človeku, velja na svoj način tudi za narode, ki morajo v svoji duhovni vzgoji iti skozi ta štiri obdobja, kakor tudi za velika razdobja v vzgoji človeštva kot celote.

Da bi sistematično začeli z temi mnogimi pomeni in razlagami in tudi umno zaključili z eno, preden se obrnemo na drugo razlago, pokažemo njeno duhovno povezavo s predhodno, ter bomo v nadaljevanju prešli na tretjo. Torej, da bi vam bil dopuščen vstop v Mojo delavnico in končno bile pojasnjene naslednje štiri duhovno velike besede v svojem najvišjem pomenu tako, da bi lahko videli celoto v skladnem povzetku, bomo razdelili te velike besede, ki vam jih dajem, v nekaj delov, začeni z naravno razlago prvih štirih besed. In tako, Moji ljubi otroci, pripravite se torej na to, kar bo tu vaš Oče spet lepega razvil za vas!

Deček, mladenič, mož, starec

Tukaj imate pred vami stopnje razvoja človeškega bitja, kakor se razvija navzgor in navzdol, med življenjem na tej zemlji. V fizičnem smislu gre za dvig in spust na tej lestvici; duhovno pa naj bi šlo edino za dvig navzgor.

Deček ali otrok, rojen kot nebogljen, z dušo prežeto z sanjskim življenjem, ne ve ali ne prepozna ničesar in se mora vse še naučiti, celo kako mora obleči svoje misli, ki se množijo z razvojem njegovega jaza v jezik, ta je na začetku pomanjkljiv, nato pa postane jasnejši in točnejši, in sicer tem bolj, kolikor bolj se razvijata telo in umska sposobnost.

Duh iskra iz Mene, miruje, zaprt v najbolj notranjem delu srca; tu in tam samo vzpodbudi dušo, da razvija svoje telo glede na določene zakone, da bi ga lahko uporabljal kot dobro orodje in bi to dušino telo, ki se ravije iz pravilno zgrajenega telesa, vzel s seboj v onostranstvo v drugačno življenje, ko nekoč zemeljsko telo in ovoj duše za dušo ne bosta več uporabna in bo le-ta zahtevala drugega.

V dečku ali otroku vsa poželenja še spijo in se razkrivata kvečjemu trma in jeza. To sta prvi zajedalski rastlini, ki ovijeta svoje vitice okoli mladega drevesa življenja in se ga okleneta. Če ne pride do zgodnje pomoči, je celotno drevo ob svojo moč in njegov sok in energija se spremenita v tista od obeh plevelov, ki s tema lastnostima popolnoma pokvarita odraščajočega človeka. Kajti v tem primeru se mora, ker je suženj teh poželenj, odreči skoraj celotnemu duhovnemu napredovanju, ter s tem povzroči obilo težav samemu sebi in tudi drugim, ki prihajajo z njim v stik.

Trma in jeza ([Zemlja in luna 2/64](#)) sta dve izmed najmočnejših lastnosti satanskega

značaja. Zaradi prve satan zavrača pot k Meni in zaradi druge lastnosti ne more dovoliti, da niti najmanjša sled ljubezni vstopi v njegovo srce, kar bi ga naredilo bolj voljnega namesto bolj svojeglavega.

Tako gre otroku, če mu neumni starši, namesto da bi se odločneje borili proti tema dvema lastnostima, pogosto podpirajo v prepričanju, da če ne bodo dali otroku, kar hoče, bodo ogrožali njegovo zdravje; ali pa postrežejo z lahkomišelnim izgovorom: »Otrok ne ve kaj potrebuje; ko bo zrastel bo postalo drugače.«

Bedasti starši! Da postalo bo drugače. Kar sedaj kot otrok izraža s solzami in nerazločnimi glasovi, se bo kasneje spremenilo v neprijazne in boleče besede proti vam, ter se potem, ko bo otrok odrasel in boste vi pojemale, lahko konča v fizičnih dejanjih, kjer boste želi, kar ste tako prijazno sejali, tako kot ste tudi zaslužili.

Otrok, ki se razvija postopoma kot rastlina in vedno bolj izteguje svoje roke od maminih prsi k širokemu svetu, da bi pograbil to, kar je najbolj oddaljeno, raste s svojim spoznanjem in s spoznanjem rastejo poželenja in s poželenji raste nebrzdano hrepenenje, da bi jih zadovoljil.

Ko tako doseže starost, ko mora biti to strujanje duhovnih, umskih in fizičnih nagonov, ki so kot med seboj pomešani, očiščeno, naraste potreba po učenju in šolanju in otrok mora pridobiti razumevanje o tem, kaj je dobro in kaj je slabo, kaj je dovoljeno in kaj je prepovedano, kaj je krepost in kaj je greh.

Med to fazo očiščevanja vseh mladostnih poželenj in želja, morajo starši in vzgojitelji storiti vse, da ustavijo in zajeziijo mladostni prešerni tok želja, strasti in poželenj v strogo začrtano strugo, »da ne morejo iti preko meja bregov.«

Tukaj se začne duša učiti, namreč prvo resno besedo duhovnega človeka. To se odraža v brzdanju otrokovih poželenj, v moči, da postavi svojim željam namen in svojim pobudam in prišepetavanjem naproti pravičen Da ali Ne.

Medtem, ko najprej vodi šola in vzgled staršev, življenjska ladjica dečka vstopi v širše področje, jadra med igro in učenjem, poučevanjem in kaznovanjem v mladostno obdobje, z že bolj prebujenim duhom in dušo. Prihajajoč tako v stike s sovrstniki kakor tudi s tistimi, ki so višje od njega ali s starejšimi osebami, mlada duša čuti spodbudo, da vprašuje o stvareh, katere je kot otrok sprejemala neprostovoljno, in ne da bi jih prepoznavala po lastnem prepričanju za poduhovljanje svojega Bitja.

Z vstopom v višje življensko področje, ki je tudi še polno napačnih predstav, se pojavi vprašanje: "Toda zakaj to, zakaj ono?"

Glede na razsvetljenost se takrat gradi njegov notranji duhovni človek; nenazadnje se v mladeniču prebudi seksualni nagon, privlačiti ga začne ženski spol, do katerega je bil v šolskih letih brezbrizen in se mu je pogosto celo rogal.

Ta nagon, tako nevaren za razbrzdano naravo, je vseeno eden od najbolj zdravilnih,

ker pogosto brzda najbolj surove strasti pokvarjenega otroka, in kar mati, oče in učitelji niso mogli doseči, doseže nezaveden pogled dekliškega očesa, poln ljubezni in notranje sreče, in ta s svojo duhovno magnetizacijo doseže nekaj, kar je lahko razumljivo in se lahko nekoč v celoti razloži edino v nebesih, vendar tukaj na zemlji pušča na žalost le bled, začasen odmev.

S prihodom te točke preobrata v življenju mladeniča je storjen prvi korak k odraslosti; ljubezen ovenča mladeniča z rožami ter mu odpre nakakšna nebesa, katera še ne more v celoti razumeti in doumeti.

Ta ljubezen, ki je na začetku obrnjena samo k predmetu njegovega občudovanja, ga potem vodi k zavedanju moškega in o njegovih resnejših dolžnostih.

Na ta način se vihrav mladenič prelevi v bolj razsodnega odraslega, ko življenjske razmere postanejo bolj resne in moški ne živi več sam, temveč, ozirajoč se po življenjski družici, prestopi iz samskega življenja v družinskega. Tam mora celo še bolj brzdati svoje strasti, in resnejši pogled na svoje življenje ob prizadevanjih, da preživi samega sebe in svoje družinske člane, mu nalaga dolžnosti, o katerih kot deček ni imel nobene slutnje, kot mladenič nobene predstave, in katerih celoten pomen lahko razume samo sedaj, kot odrasel moški.

Kot razposajen svež gorski potok je deček skakal čez drn in strn. Ko pride na ravnino ima še vedno nekaj hitrosti, ki jo je pridobil v gorah, pri čemer veselo teče med bregovoma, prekritima z rožami, vendar vedno bolj in bolj izgublja svojo hitrost in vedno bolj se razprostirajoč v ravnini, preide v odraslost.

Kot moški z novimi življenjskimi zahtevami novimi nalogami in novimi obveznostmi do družine sedaj stopi v razvojno stopnjo kjer se duhovno - duševni človek v njem, vedno bolj oblikovan v skladu z določenim zakonom, usmeri k temu, kar je dobro, namreč na poti k Meni, ali pa k nasprotnemu proč od Mene.

Tako tok njegovega življenja teče naprej v iskanju, v dvomih in iz tega v izgrajevanju svojega lastnega jaza, kjer mogoče vedno bolj in bolj umirjen, zmagoslavno izplava iz vseh borb in dvomov in nazadnje kakor tiha reka polzi proti starosti. Tam gibanje skoraj poneha in vsak mora dejansko, kakor hrček, živeti od kapitala, ki ga je nabral med življenjskim poletjem. Kajti težko bi bilo temu kaj dodano in glede zemeljske poti življenja je bilo vse doživeto, njegove prevare, njegove radosti, in nenazadnje se požanje žetev izvedenih dejanj.

Tako stoji starec na robu svojega vidnega telesnega življenja, za njim je preteklost, ki se nikoli ne povrne, pred njim pa zamegljena prihodnost, med dvema svetovoma, vidnim in nevidnim, čakajoč na trenutek, ko se bo njegova življenska ura ustavila in se bo marljivo nihalo njegovega telesa, srce, ustavilo.

Srečen je tisti starec, ki si je končno, po velikih borbah in mnogih beganjih, vsaj

toliko zagotovil, da je oblačilo njegove duše doseglo pravzor Moje podobe, čeprav le približno. Srečen je tisti, ki je, četudi šele pozno, pravilo prepoznal svoje poslanstvo na zemlji, svojega Boga in Gospoda in drugi svet. Takšen bo mirno pričakal trenutek slovesa, ko se oblačila menjajo; zapustil bo svet brez strahu in obžalovanja, kajti čeprav pozno, je našel svojega Stvarnika, svojega Očeta, ki ga bo tam, njegovemu še vedno mladostnemu srcu primerno, oblekel v novo, mladostno sveže oblačilo. Sedaj se Mi, ko postaja vedno lepši in bolj poduhovljen v stopnji popolnosti, lahko čedalje bolj približuje, da bi bil vreden imena: »Božji otrok«.

Tukaj imate v nekaj obrisih pred seboj pot otroka, mladeniča, moža in starca.

Sedaj bomo videli analogijo ali podobnost med temi fazami življenja in letnimi časi vaše zemlje in kakor zima, pomlad, poletje in jesen na podoben način duhovno izražajo isto stvar, o čemer se boste v naslednjem poglavju podučili v še višjem smislu.

Zima, pomlad, poletje, jesen

Mnogi bi vprašali: Kako lahko zimo, ko je skoraj vsa narava podoba smrti, kjer namesto toplote, kot vira vsega življenja, prevladuje mraz, ki je sinonim smrti, enačimo z živahno naravo otroka, katerega vsega preplavlja življenje?

In vendar, Moj dragi dvomljivec, ne obstaja boljši primer od tega, ki primerja življenje otroka z zimo in ki v duhovni povezavi prikazuje ustrezne značilnosti v otroškem bistvu.

Samo malo počakaj, Moj prijatelj in opisal ti bom navidezno mrtvo zimo kot zelo živo in toplo, kakršno tudi je otrokovo življenje. Vendar ne bomo obravnavali snov s stališča, ki je običajno pri vaših piscih in pesnikih, temveč z Mojega vidika, iz katerega jo rajši obravnavam na Meni lasten način. Torej poslušajte: Poglej Moj prijatelj, ko z zmo primerjaš celotno vegetativno otrokovo življenje in življenje njegove duše, je to, kot sem že rekel, sanjsko življenje, življenje, kjer dobro in slabo, pravo in nepravo še vedno spi čvrsto spanje nezavedanja samega sebe pod pokrivalom nedolžnosti.

Kajti nedolžnost se imenuje samo tisto stanje, kjer se oseba svoje krivde ne zaveda in je tudi ne pozna; kajti s spoznanjem nedolžnosti le - ta neobstaja več.

Kakor v tem sanjskem življenju otroka, kjer so kot pri zarodku vsa poželenja in druge strasti prikrite ter mirno spijo skupaj, čakajoč le na boljše stanje telesa, ki jih ovija, da bi lahko postale močne in se razvijale - glej, Moj dragi prijatelj, kakšna primerna primerjava in kako blizu Duhovnemu! - leži tam speče, prekrito s belim pokrivalom snega (kajti bela je barva nedolžnosti), celotna prihodnja eksistenca tega

dela zemlje. Čaka le na višjo silo, toploto sonca, da se dvigne in uniči to pokrivalo nedolžnosti in se na to osvobodi na tisoče in tisoče življenjskih oblik tako, da lahko vsaka izmed njih deluje skaldno s svojim namenom in dopolni svojo usodo.

Tako kakor z otrokovim telesnim razvojem postanejo dobre in slabe lastnosti bolj očitne, tako se tudi takrat, ko se prebudi zemlja, pokažejo učinki dobrih in slabih vplivov. Najprej otrokova poželenja mirno bivajo skupaj pod ledenim pokrivalom snega, se nato bojujoče in prepriljivo ločijo in se med nenehno borbo soočijo s pomladjo ali bolje razvitim časom, kjer vse, kar je živo na tej zemlji, prične rasti močneje in se je zmožno upreti bitki elementov in drugim vplivom in jo prenašati v zmago slavju.

Spomladi vse nezavedno hiti proti svojemu cilju. Majhna rastlina zraste v majhno drevo in ta pripravi vse potrebno, da bi nekoč izpolnilo svoj namen kot drevo in da bodo živali gradile bivališča za svoj zarod, ne da bi vedele od kod le-to prihaja. Vse je dejavno in delovno; uničenje in nov začetek, spreminjanje oblik in novo rojstvo je naloga zemljske oble. To je njen mladeniški čas, ki pogosto proizvaja spačke in drugorazredne izrastke, ki ne sodijo v normalen krog in so kasneje odstranjeni, kakor so to pri mladeniču njegove bedaste potegavščine in lahkomišelnosti napake.

Na takšen način se pomlad, kakor mladenič z rožnatimi lici, odene z najlepšimi rožami in se počasi odmika proti odraslosti, obdobju zorenja sadov, ki naj bi prihajalo iz prigovarjanja in siljenja pomladi, povsem v smislu Stvarnika.

Poletje ali obdobje zrelosti je že bolj vroče. Možu curlja pot z čela, ko dela za vsakdanji kruh. Drevesom, ki obrodijo plodove, pogosto primanjkuje voda ali vlaga, da bi krepila svoje otroke, listje in sadeže, da bi dozoreli.

Prav tako pogosto možu v brezupu omahnejo utrujene roke, kakor drevesu njegovi listi; nevihta in toča iztrgata njegove otroke, trudoma pridobljene sadeže.

Bolezni ga oropajo njegovih potomcev ter njegovega partnerja. In kjer oba, mož in drevo, ne pričakujeta več tolažbe in pomoči, pogosto nevihta nakopiči oblake blagoslova in dežja. Slednji se izlije navzdol v potokih na žejna polja in travnike, oplodi in navlaži opešano naravo in očisti zrak, in glej nikoli izgubljena življenska sila narave ponovno oživlja vsa bitja. Neurje pride, mnogo je sicer izgubljeno, toda s tisočim drugim nadomeščeno.

Ko mož, sključen zaradi nesreče, več ne v, kaj bi naredil, ko se celotna verska zgradba iz mladosti zruši ob viharju usode, se začne na vzhodu pojavljati žarek upanja. Najprej je kot zvezdica, nato se vzdiguje višje in višje, narašča postane sonce, sonce milosti z Mojo podobo v središču in obtkano z Mojim naukom v obilki snopa žarkov, razsvetli raztrgano moževo čud, vlije nežno tolažbo in svetlobo v

njegovo srce, in dovoli mogoče prvikrat težlo preiskušnemu, da dobi prvi duhovni vtis nebes, okus Božje ljubezni.

Mož se zravna, dojame dobroto svojega Očeta in blagoslovi udarce usode, ki navsezadnje niso imeli drugega namena, kot da ga vodijo v roke Njemu, ki jih je že dolgo tega široko razprl, da bi Ga sprejel, in ki za dosego tega namena ni poznal nobenega drugega načina, kot navidezno nesrečo.

Tako mož dozoreva v starost kakor drevo, kateremu jeseni dozori sadeži. Končno pride jesen. Naravna sila, ki je pozimi spala pod nežno odejo, ki je pomladi vse prebudila v novo življenje, ki je poleti dejavno vodila vse k njihovi poklicanosti, je proti jeseni iztrošena, postane utrujena, izpolnila je svoj namen in ponovno zaspi.

Listje odpada, drevo, ki običajno stoji v razkošnem obilju, izgubi vsojo zunanjo obliko in kmalu kot ogrodje in okostje kaže sicer osnovo, ki je nosila vse, kar je bilo porojeno, vendar je čudovita barva, svežina življenja prešla; drevo počiva, da bi lahko naslednje leto izpolnjevalo naslednjo nalogo, ali popolnejše kot prejšnje leto ali pa tudi nasprotno, bližajoč se svojemu razkroju v druge elemente.

Enako velja za moškega, ki postopoma doseže starost. Njegova odločnost in zmožnost hitrega odločanja začneta pešati, barva obraza se spremeni, sivenje las (ki označuje umik železa iz krvi, kot nosilca delavnosti) postane vedno bolj izrazito. Zunanji svet se čedalje bolj zapira in starec začne notranje življenje, kakor drevo jeseni, ko se mu tudi ustavi kroženje sokov in sledi počasnejša notranja dejavnost, skrita človeškemu očesu.

Tako drevo čaka na svojo nalogo v naslednjem letu, ki zavisi od njegovega delovanja, namreč, ali bo uporabljen kot les za kurjavo, ali bo služilo drugačnim namenom, ali pa mu bo mogoče dovoljeno, da bo kot drevo obrodilo boljše in lepše sadeže, da bo človeku prinašalo fizično in duhovno veselje, fizično s svojimi materialnimi proizvodi in duhovno z njegovim razmišljanjem o brezmejno dobrem Stvarniku in Gospodu.

Vsi sadeži in proizvodi celotne narave, ki služijo živim bitjem kot hrana, prehajajo s svojo najrazličnejšo uporabo na višjo duhovno stopnjo, kjer služijo ohranjanju višjih bitij, podpirajo njihovo telesnost in so v pomoč pri izpopolnjevanju njihove duhovnosti.

Kar so sadeži med proizvodi zemlje, so pri človeku njegova dejanja. Ta mu pomagajo, da na koncu zemljskega življenja izgradi svoj duhovni jaz in ga tako vodijo na višjo stopnjo.

Kar sem vam Jaz tukaj povedal glede rastlinskega in živalskega kraljestva kakor tudi o človeku, o njegovih štirih obdobjih življenja, se lahko uporabi za vse ljudi in narode.

Tudi ti imajo svoja obdobja otroštva, mladosti, odraslosti in starosti in jih postopoma vodim preko nesreč, vojn, pogubnih bolezni in z mnogočim drugim, dokler ne dosežejo svojega duhovnega vrha, da lahko kot posamezniki ali kot celotni narodi stopijo v višja duhovna področja. To zavisi od tega, kako so bili naklonjeni Mojim nasvetom in opozorilom, in tako bo ta narod zrel prej, drugi pa kasneje.

Tukaj imate drugo vrstico našega naslova – Zima, Pomlad, Poletje in Jesen. Sedaj se bomo povzpeli na višjo točko in od tam kakor Jaz razmišljali o Mojem Stvarstvu in njegovem postopnem delovanju, kjer boste ponovno še bolj videli Mojo ljubezen in Mojo modrost, kateri je edina skrb veselje Mojih ustvarjenih bitij!

Štiri stvaritvena obdobja na zemlji

29. julij 1870

Ker se vse, kar Jaz naredim, dogaja v skladu z enim in istim temeljnim vodilom, ki je kot ustvarjalno dejanje določeno, da proizvaja nekaj koristnega in se mora glede na ta osnovna vodila vse razvijati v zaporednih korakih, se izpopolnjevati in se vrniti nazaj k Meni, obstaja tudi v tem pogledu najgloblja povezava med predhodnima sestavkoma in tem, v katerem vam bom ponovno pokazal kar je bilo najprej v štirih obdobjih človeškega življenja prikazano in ponovljeno v štirih letnih časih ali v obdobjih razvoja in zorenja. Tukaj je to doseženo samo v večji razsežnosti in ob pretoku eonov in eonov časa, predno je lahko prišlo do predhodno omenjenih stopenj.

Začel sem z onima dvema stavkoma, zato ker sta vam bližja in bolj razumljiva; tako boste lažje stopili v to tretjo zadevo in jo tako bolje obvladali.

Pri otroštvu ste videli, kako se nekoč duhovno - razumsko življenje razvije v velike stvari in kako pozimi pod odejo snega vse, kar živi in životari, čaka svojo odrešitev, tako je tudi v brezkončnem svetu bilo nekoč vse pomešano in je v nedejavnem stanju mirno čakalo Mojo mogočno Besedo, da vse zbudi iz spanja v delovanje.

Moje stvaritvene ideje in misli so bile tiste, ki so, izhajajoč iz najpreprostejšega, položile spet v vsako preprosto stvar sposobnost, da iz sebe porodi nešteto sebi podobnih, kar je dalo prvo spodbudo neskončni eterični masi, kjer je doslej vse bivalo skupaj v miru, brez želje, da bi se med seboj privlačilo ali odbijalo; in ko je Moja volja dala prvo spodbudo, se je tako začelo nastajanje, združevanje istovrstnih in odbijanje tujevrstnih.

Posamezni deli, ki so jih poganjale duhovne sile, so se ločili ali združevali glede na red, ki je ustrezal Mojim zakonom.

Tako je začelo življenje, izoblikovanje; kar je doslej še vedno razpršeno, brez omejene teže, dolžine in globine počivalo v etru, je začelo dobivati obliko, svojo

zgradbo. Tudi tukaj se je začel ustrezen potek otroštva ali borba elementov pod snežno odejo takoj, ko je prvi žarek duhovne vzpodbude prebudil otrokovo dušo, ali ko je prvi žarek življenje dajajočega in ogrevajočega sonca razbil ledeno skorjo snega, pod katero je na milijone uklonjenih življenj čakalo na svojo odrešitev.

Velika pomlad kozmičnega nastajanja se je pričela in svetovi, lupinaste oble in sonca so vstopila v mladeniško dobo, kjer ni bilo še vse ločeno, kjer so še procesi vrenja ali fermentacije svoje nemirne dele izvrgli iz glavnega ali središčnega sonca, ki so po dolgem poteku razdeljevanja in ločevanja še manjših posameznih delov postali zemlje, ki so krožile podobno kot otroci okoli njih.

Povedano v prispodobi, so morala kozmična sonca v svoji gromozanski velikosti, doživljati pravo mladeniško stopnjo. Svojo razvojno pot so morala nadaljevati, nikakor ne mirno, temveč s silovitimi motnjami, preživeti pretese v svoji notranjosti in na svoji površini, kar jih je vedno spremenilo na zunaj in na znotraj, kakor je to pri mladostniku, ko mu močne strasti v njegovi mladostniški naravi pustijo duhovne sledi v notranjem značaju in fizične sledi na njegovi zunanji pojavi.

Tako se je borba nadaljevala z uničenjem mnogih stvari, ki so nastale, in z njihovo obnovo na višji stopnji, vse sileč naprej, dokler ni končno bilo vzpostavljeno ravnotežje med notranjostjo in zunanjostjo. Večja in manjša sonca in njihove zemlje so stopala v odraslo starost, kjer se je njihovo življenje nadaljevalo v bolj urejenem poteku in siloviti pretresi in uničenja so morala postopoma dati prostor uzakonjenemu redu, in od tam je, vedno noseč v sebi stremljenje k popolnosti, vse duhovno, vezano v materiji, postopoma v svetovih in soncih spreminjalo obliko in zunanji izgled in tako preko milijonov stopenj prispelo k svojemu duhovno višjemu cilju.

Po tej poti bodo tudi svetovi, sonca in zemlje po eonih časa stopili v zrelo starost, kjer bo večina življenjske sile potrošena in preoblikovana v duhovne elemente in materija, spremenjena podobno kot pri drevesu, kjer njegovo ogrodje - brez listov in sadežev, pri človeku ponošeno telo, ne more več služiti svoji napredujoči duši kot bivališče in orodje, kjer je tog material samo ovira očiščenemu duhu.

Tako stojijo stvari pri svetovih, soncih in zemljah. Ko bodo nekoč pospešili svoje delovanje do te mere, da bo v njihovem zunanjem plašču porabljeno vse in bo preostal samo veliki in mogočni nagon v notranjosti, ki še bolj preganja k napredovanju, potem bo tudi ta notranji duhovni kompleks (sklop, skupek) velikih svetov, podobno kakor duša pri človeku, razpočil tedaj neuporabno lupino, ki ji je doslej služila kot prevleka in in kot organ delovanja; in iz tega bo osnovan poduhovljen in izpopolnjen višji sistem svetov, sonc in zemelj. Sedanje stvarstvo bo v primerjavi s prihodnjim takšno, kakor je žindra v primerjavi z železom, ki je le-to

izločilo, ker ta ni več za nobeno rabo kar se tiče železa in njegove uporabe.

To so torej velika obdobja stvarstva, kakor se odvijajo od večnosti sem v neskončnem prostoru, in to bodo, zvesto svojemu namenu, izpeljali po eonih časa v razponu, o katerem vi nimate nobenega števila in si tudi niste zmožni predstavljati tega časa, v katerem se bo izpolnila Moja volja.

Sedanje materialno stvarstvo bo nasledilo duhovno, tako kakor človekovemu zemeljskemu življenju sledi duhovno, kjer bodo tudi proizvodi in živa bitja po takšni spremembi imela svoj obstoj, ustrezno s svetom zgrajenim na višji stopnji.

Sedaj vam bom pokazal še drugo, še višjo duhovno lestvico, od predhodnih, in ta lestvica Duhovnega in Najvišjega do Mene se imenuje:

Življenje duha, življenje duše, angelsko življenje in božje življenje

18. julij 1870

Pod pojmom »življenje duha« mislim na življenje vseh tistih duhov ali naravnih sil, ki povzročajo povezanost celotnega materialnega vesolja, ali obstoj in trajanje vseh kovin, kamenin in zemelj.

Ti duhovi, ki v vsem predstavljajo dejanske nosilce vseh oblik, vseh proizvodov in vseh živih bitij, razen prebivalcev svetovnih teles, ki so Meni podobni, so čiste Božje iskre na različnih stopnjah, odvisnih od njihovih inteligenc, in sem jih Jaz položil v vse, kar obstaja. Torej zagotavljajo obstoj stvari in njihovo izpopolnjevanje s tem, da se sami tudi dvigujejo iz stopnje v stopnjo. Vendar ti še niso nobene osebnosti, temveč so samo inteligentni v tej meri, da lahko delujejo na materijo, v katero so ujeti, da sploh lahko obstaja, pridobivajoč vedno več inteligence na vsaki višji stopnji. Najprej se torej pojavijo kot nagon, kasneje kot živalska duša s postopnim prehodom v duhovno bitje s samozavedanjem.

V velikem kraljestvu duhov ti duhovi ustrezajo spečim nagonom in poželenjem v dečku, in zametkom, pokopanim pod snegom, prvim začetkom, spečim v rastlinskih semenih in živalskih zarodkih, ki čakajo le na prvo spodbudo ali impulz, da pričnejo svoje življenje in delovanje, s čimer si utirajo svojo pot navzgor od najnižjih stopenj, dokler ne dosežejo starost mladeniča, ko imajo kot duše več samozavedanja, medtem ko jih še vedno usmerja univerzalni veliki naravni duh. Ta veje skozi vse svetove in prostore in priganja vsako ustvarjeno bitje, da dopolni svoj namen, in ga poznate pod imenom instinkt.

Življenje duše se prične v že bolj omejeno zaključeni obliki; poseduje že sposobnost razmnoževanja s semeni ali z oploditvijo, in v živalskem življenju tudi višje, bolj ali manj prosto gibanje.

Podobno je mladeniški dobi z njegovimi nagoni in sposobnostmi, ki jih je treba šele pridobiti kot predpriprava na moško odraslost, ki je vrhunec tega obstoja oziroma eksistence.

Odrasla rastlina ali drevo že imata višji nagon in njuna znotraj bivajoča duša že stremlji k nečem višjemu, tja k prehodu v živalsko kraljestvo, medtem ko je še vedno čvrsto vezana na zemljo. Obstajajo pa nekatera zelišča in plezajoče rastline, ki se lahko premikajo naprej in so torej bližje prehodu k prosto gibajočemu živalskemu kraljestvu. Duše živali, od najbolj preprostih mehkužcev in infuzorij do opic, - živali, ki so vam podobne, kar se tiče vaše oblike, toda zares samo vaše oblike in ne vaše duše - vse te težijo že k izpopolnjevanju. Do določene mere vsebujejo tudi sposobnost, da se dajo izpopolnjevati, in lahko to tudi dosežejo, posebno čim bližje so človeku in bolj kot so v stiku z njim.

Vedno bolj in bolj prečiščujejo svojo inteligenco in po smrti se približujejo svoji poklicanosti s hitrejšimi koraki kot duše, ki so bolj oddaljene od človeka, kakor je to primer pri živalih, ki živijo v globinah oceanov in jezer ter v najgostejših gozdovih in divjini. Namesto da bi čutile željo po človekovi bližini, so njegovi največji sovražniki in namesto, da bi se grele in sončile v njegovi bližini, hlepijo celo po njegovem življenju.

Večina ostalih živalskih duš je opremljena z največ možne inteligence, da se približajo vam, človeškim bitjem, in če bi vi vedeli, koliko ljubezni, nežnosti in predanosti pogosto leži v takšni živalski duši, ki bi bila presrečna, če bi se višji človeški duh z njo ukvarjal, bi bili gotovo začudeni nad lastnostmi, ki so v takšni živali prisotne, kar bi osramotilo marsikaterega človeka in ga sililo, da bi ponižno zapustil svoje ponosno stališče, da vlada vsemu ustvarjenemu.

To celotno duševno kraljestvo s svojimi milijoni in milijoni odtenki je podobno zaključku mladeniške dobe, ki vodi k moški zrelosti ali moškemu značaju, ki na vseh zemljah najde svoj zaključek v nazadnje ustvarjenem, vendar opremljenem s čisto duhovnimi sposobnostmi in lastnostmi, v človeku, kot podobi vse obsegajočega večnega Boga.

Tako tukaj kakor v vsem materialnem stvarstvu človek zaključuje duhovno lestvico in s svojim stremljenjem kvišku in k duhovnim prizadevanjem, - kajti poduhoviti mora svojo dušo, da bi lahko kot duhovno bitje napredoval višje in višje - je na pravi poti k angelskemu življenju, življenju, ki duhovno ustreza moški dobi. Tam se morajo izvajati namreč višje in resnejše naloge, in sicer ne več za sebe, temveč za mnoge druge milijone duhovnih bitij, za katerih duhovni razvoj je potrebno poskrbeti.

To ustreza družinskemu življenju moškega kot velika vzgojna šola Božjih otrok.

Za to stopnjo angelskega življenja so zlasti izbrani prebivalci vaše zemlje in vsa

ostala človeška bitja in prebivalci drugih zemlj in sončnih svetov; če želijo postati Moji otroci, se morajo podvreči tej poti utelešenja na zemlji. Kajti razen te ni nobene druge poti k Meni, to se pravi, v Mojo neposredno bližino, kjer sem Jaz, ustrezajoč človeškemu starostnemu obdobju, kot najpopolnejši Duh, živeč edino v Svojem najnotranjšem bitju, končni cilj in vrhunec vsega, kar je ustvarjeno, obstaja in živi.

To je potem Božje življenje, ločeno življenje in vendar - preko vseh - za vse! To je središčna točka, zaključna točka in tudi, kot je bilo prikazano pred tem, točka začetka, kakor neskončen krog, ki predstavlja Moje delovanje in Mojo oblast, kajti vse izhaja iz Mene in se preko vseh možnih sprememb potem vedno bolj in bolj požlahtnjeno plemeniteno vrača k Meni.

Tako imate torej tukaj štiri stopnje duhovnega življenja: v materiji kot nekaj ujetega brez samozavedanja, v duši kot nekaj delujočega v samozavedanju, v duhu kot nekaj svobodno prepuščeno samemu sebi, in v Meni kot Bogu, Stavrniku in Gospodu celotnega stvarstva, edino delujočemu in vladajočemu, ki poleg tega predstavlja tudi to najvišjo stopnjo kot najplemenitejšo in najvzvišeno in ki, namesto da ima kot neizprosen sodnik na vajetih vse ustvarjeno, deluje z najbolj nežnimi lastnostmi, in sicer kot Oče, in drži vse skupaj samo z ljubeznijo, vse objema in vse z milino vodi nazaj v svoje Očetovsko srce.

Potem, ko sem pred vami postopoma razgrnil, kakor ogromno panoramo, celotno stvarstvo, razumite, Moji otroci, katero mesto zasedate v tem duhovnem kraljestvu živih bitij in duhov.

Dojemite svoj položaj, za kaj ste bili izbrani, in s kolikšnimi žrtvami sem vas Jaz celo odkupil, da bi vas naredil za to, za kar vas je med milijardami bitij določila Moja Očetovska ljubezen!

Prizadevajte si za to, zgrabite Očetovo roko, ki vas želi pritegniti bližje k sebi. Ta Očetova roka vam želi prihraniti tako veliko drugih težavnih in napornih poti, zato da bi prav kmalu prišli k Njemu, ki ne pozna nobene druge radosti, kot da vidi, kako se celotno stvarstvo Njegovih velikih idej in misli zrcali v duhu in srcih Njegovih otrok, in ki kot nagrado za vse, kar je naredil, želi edino, da bi Ga, hiteč k Njemu, priznali in poklicali po imenu: »Oče! Kdo smo mi, da se nas Ti spomniš?«

Da bi lahko Jaz, ki kot Oče iztegujem Svoje roke proti vam, na to odgovoril: »To za kar sem vas ustvaril, namreč: MOJI OTROCI!« Amen, Amen, Amen.

[Gottfried Mayerhoffer](#)